Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Negurița Veaceslav

Dosarul nr. 3a-1761/25

2-25027927-02-3a-21052025

D E C I Z I E
dispozitiv

25 iunie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintele ședinței, judecător Mîra Ghenadie

Judecători Sîrbu Victoria și Cașcaval Andrei

Grefier Gonciar Elena

Interpret Talukder Sydur

a examinat în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Cebanaș Alexandru în numele lui *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 aprilie 2025, adoptată în cauza la acțiunea în contencios administrativ, înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de avocatul Cebanaș Alexandru în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 aprilie 2025.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Mîra Ghenadie

Judecători Sîrbu Victoria

Cașcaval Andrei

Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani, judecător - Negurița Veaceslav
Dosarul nr. 3a-1761/25
2-25027927-02-3a-21052025

D E C I Z I E

25 iunie 2025 municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componență:
Președintele ședinței, judecător Mîra Ghenadie
Judecători Sîrbu Victoria și Cașcaval Andrei
Grefier Gonciar Elena
Interpret Talukder Sydur

examinând în ședință închisă, apelul declarat de avocatul Cebanaș Alexandru în numele lui *****, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 aprilie 2025, adoptată în cauza la acțiunea în contencios administrativ, înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

c o n s t a t ă :

Circumstanțele cauzei

La 03 martie 2025, ***** s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General Pentru Migrație, solicitând anularea deciziei Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație al MAI nr. 628/25/DAA din 24 februarie 2025 și obligarea Direcției să-i acorde azil, să emită decizie de recunoaștere a statului de refugiat în privința lui și să-i elibereze documentul constatator al statutului de refugiat, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că în anul 2023 a plecat din India spre Republica Moldova, unde a sosit pentru a activa obținând în acest sens permis de ședere cu scop de muncă.

În anul 2024 a revenit pentru o perioadă de trei luni în țara de origine, iar când s-a întors în Republica Moldova i-a fost revocat dreptul de ședere și emisă o decizie de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, a solicitat azil în Republica Moldova invocând că în India are probleme din cauza că este de religie islam, care nu este recunoscută în societate.

Referitor la motivul solicitării azilului, reclamantul a comunicat că a solicitat azil în Republica Moldova din cauza că i-a fost revocat dreptul de ședere.

Prin decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr. 628/25/DAA din 24 februarie 2025, cererea de azil a fost respinsă.

Indică reclamantul că nu este de acord cu decizia emisă, o consideră ilegală și pasibilă anulării din următoarele motive.

Relevă că fiecare cerere de azil obligatoriu se examinează separat și individual prin analiza individuală a riscurilor invocate de solicitantul de azil, iar în speța de față nu este o individualizare a circumstanțelor și verificare minuțioasă a tuturor riscurilor reale la reîntoarcerea solicitantului în India.

Or, nu au fost combătute sau trecute prin prisma tuturor elementelor acele riscuri invocate de reclamant la etapa interviului precum: ”*în cadrul interviului solicitantul a susținut, că în anul 2023 a plecat din India spre Republica Moldova, unde a sosit pentru a activa obținând permis de ședere la muncă. În anul 2024 a revenit pentru o perioadă de trei luni în țara de origine, iar când s-a întors în Republica Moldova i-a fost revocat dreptul de ședere și emisă o decizie de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova. Din acest motiv, reclamantul a solicitat azil în Republica Moldova, invocând că în India are probleme din cauza că este de religie islam, care nu este recunoscută în societate*”.

Notează că în conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se afla în

afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării m care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 42 alin. (2) al Legii privind azilul, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Menționează faptul că Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație a examinat unilateral cererea de azil depusă de către *****, fără atragerea atenției în privința argumentelor expuse în apărarea intereselor reclamantului la etapa interviului în care acesta a prezentat informație relevantă în susținerea riscurilor existente fără a le supune unei analize complexe și o cercetare multiaspectuală a tuturor circumstanțelor cauzei.

Specifică că în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.

Astfel a indicat că în decizie se menționează faptul că în momentul părăsirii teritoriului Indiei nu existau riscuri, însă acesta este un argument vag și lipsit de temeinicie, deoarece situația persecuțiilor față de cei care sunt de religie islam, care nu este recunoscută în societate India, persistă și este actuală în prezent.

Relevă că, conform art. 6 alin.(1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale Ia care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că Ii se va permite intrarea.

Potrivit art. 56 lit. a)-f) din Legea privind regimul străinilor în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit,

documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Reiterează că în conformitate cu art. 11 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nici un solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontiera ori de pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art.19 din Legea privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, m cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin.(3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește sa obțină protecția respectivei țări.

Potrivit prevederilor art. 51 alin. (1) lit. a)-b) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat și se află pe teritoriul Republicii Moldova.

Astfel, reține că prin noțiunea de azil se înțelege o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, atestă că pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau

expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În concluzie, a invocat că din motivarea deciziei de respingere, se observă faptul că Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii solicitantului de azil (reclamantului) de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Soluția instanței de fond

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 aprilie 2025, acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație a MAI, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Solicitarea din apel

La 07 aprilie 2025, avocatul Cebanaș Alexandru în interesele lui *****, a înaintat cerere de apel nemotivată împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 03 aprilie 2025, iar la 23 aprilie 2025, a înregistrat cererea de apel motivată împotriva hotărârii instanței de fond, prin care a solicitat, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de apel, reprezentantul apelantului a invocat argumente similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, indicând suplimentar că, instanța de fond eronat a apreciat circumstanțele cauzei și informația prezentată în susținerea poziției reclamantului *****, precum și eronat a interpretat normele juridice la examinarea fondului cauzei, prejudiciind drepturile reclamantului la un proces echitabil și dreptul la o hotărâre motivate încălcând prin aceasta art. 6 al CEDO.

Astfel, reiterând condițiile descrise în Legea privind azilul, reprezentantul apelantului a subliniat că, în decizia contestată lipsește atât cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, cât și întemeierea autorităților competente pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sate de origine, condiții obligatorii în virtutea prevederilor Legii.

În continuare, reprezentantul apelantului a făcut referire la normele Codului administrativ în sensul obiectului acțiunii și drepturilor procesuale, iar prin prisma Legii nr. 270 privind azilul și a Legii 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova, avocatul a remarcat că, din motivarea deciziei de respingere se observă faptul că Direcția Azil și Apatridie a Inspectoratul General

pentru Migrație al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii ***** de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Termenul de declarare a apelului

Potrivit art. 232 alin. (1) și (2) Cod administrativ, apelul se depune la instanța de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate.

Din analiza lucrărilor cauzei, rezultă că înaintând apel nemotivat la 07 aprilie 2025, împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 aprilie 2025, iar la 23 aprilie 2025, apel motivat avocatul Cebanaș Alexandru în interesele lui *****, s-a încadrat în termenii de procedură pentru depunerea cererii de apel.

Argumentele participanților la proces

În ședința instanței de apel, apelantul ***** (*asistat de translatorul Talukder Sydur*), și avocatul Cebanaș Alexandru, au susținut argumentele expuse în cererea de apel și au solicitat admiterea acesteia precum a fost formulată.

Reprezentantul intimatului, Grosu Iulia, a solicitat respingerea cererii de apel și menținerea fără modificări a hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe atacată cu apel, prin prisma lucrărilor din dosar în raport cu prevederile legislației în vigoare, Completul judiciar statuează că apelul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins din următoarele considerente.

În materie de drept, potrivit art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, examinând cererea de apel, instanța de apel respinge apelul.

În conformitate cu prevederile art. 231 alin. (2) Cod administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art. 219 alin. (1) – (3) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor

din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

Conform art. 220 alin. (1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93.

Din conținutul art. 93 Cod administrativ, rezultă că fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

De asemenea, în conformitate cu art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

Astfel, potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedura civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel, iar conform art. 122 alin. (1) din Cod, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

În context, în limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

În fapt, din înscrisurile atașate cauzei se atestă că ***** (cetățean al Indiei), a intrat în Republica Moldova în anul 2023 în scop de muncă, în acest sens fiind emisă pe numele lui decizia nr. 8708 din 29 septembrie 2023 cu privire la acordarea dreptului de ședere provizorie în scop de muncă – lucrător imigrant până la 07 septembrie 2024, iar prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr.1221 din 31 ianuarie 2024, dreptul de ședere provizorie în scop de muncă – lucrător imigrant fiind prelungit până la 25 ianuarie 2025.

Ulterior, prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nr.144-C din 07 august 2024, a fost revocat dreptul de ședere a lui ***** pe teritoriul Republicii Moldova, și a fost dispusă măsura de returnare de pe teritoriul Republicii Moldova, care i-a fost adusă la cunoștință la 30 ianuarie 2025.

La 05 februarie 2025, ***** s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație al MAI cu cerere de azil, iar prin decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație al MAI nr. 628/25/DAA din 24 februarie 2025, cererea de azil a fost respinsă.

Nefiind de acord cu decizia respectivă, ***** s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu prezenta acțiune.

Cu referire la normele legale aplicabile la caz, este de menționat că, potrivit art. 17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Dispoziția art. 39 Cod administrativ prevede că, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Corespunzător art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Norma art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ stipulează că, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – decizia Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație al MAI nr. 628/25/DAA din 24 februarie 2025, constituie act defavorabil, întrucât prin actul respectiv s-a dispus respingerea cererii de azil.

Din analiza actelor administrative contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în contestare și obligare rezultând din prevederile art. 206 Cod administrativ.

Completul judiciar atestă că, ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

În continuare, potrivit art. 17 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În temeiul art. 19 din Lege, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Potrivit art. 42 alin. (1) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere, iar conform alin. (2) din același articol, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 alin. (1)-(4) din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, cererile de azil sunt examinate în mod individual, obiectiv și imparțial de către un personal calificat, care cunoaște standardele relevante aplicabile în domeniul legislației privind azilul. La examinarea cererii se vor lua în considerare informațiile precise și actualizate din surse diferite despre situația generală din țara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situației lui personale. Motivele de acordare a unei forme de protecție, în condițiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiției de refugiat și aflării în una din situațiile pentru care se acordă protecție umanitară. Cererile de acordare a protecției temporare se examinează în conformitate cu art. 22-27.

Corespunzător art. 44 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008, atunci când o parte din motive sau când toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecție, nu sunt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la

dispoziția solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil; c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine, relevante pentru cazul acestuia; d) solicitantul a depus cererea de azil cât mai curând posibil, iar eventuala întârziere este justificată prin motive întemeiate; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 alin. (1)-(3) al aceleiași Legi:

- Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie: a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997; b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a);
- Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma: a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate; d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate; e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17; f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor;
- Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit art. 46 alin. (1) din Lege, la aprecierea motivelor de persecuție, autoritățile competente trebuie să țină cont de: a) conceptul de rasă, care include considerente de culoare, descendență sau de apartenență la un anumit grup etnic; b) conceptul de religie, care include orientarea spre credințe teiste, non-ateiste și ateiste, participarea sau neparticiparea la ritualuri formale în public sau în mod privat, fie singur, fie împreună cu alții, alte acte religioase sau exprimări ale credințelor, sau forme de conduită personală ori comună bazate sau impuse de o

anumită religie; c) conceptul de naționalitate nu se va limita la noțiunea de cetățenie sau la apatridie, dar va include apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile geografice sau politice comune ori prin relația pe care o are cu populația unui alt stat; d) conceptul de grup social, în cazul în care: - membrii numitului grup au caracteristici înnăscute sau un trecut comun, care nu poate fi schimbat, sau trăsături ori credințe atât de importante pentru identitate și conștiință încât persoana nu poate fi forțată să renunțe la ele; - grupul are o identitate distinctă în țara respectivă deoarece este perceput ca fiind diferit de restul societății; - în funcție de circumstanțele din țara de origine, un anumit grup social poate include un grup bazat pe trăsături comune orientării sexuale. Orientarea sexuală nu poate fi considerată o trăsătură a grupului social, în sensul prezentului articol, atunci când acțiunile specifice orientării sexuale sunt fapte penale potrivit legislației Republicii Moldova. Aspectele referitoare la sexe pot fi incluse în noțiunea de orientare sexuală, cu condiția să nu fie unicul motiv al aplicării acestui articol; e) conceptul de opinie politică, care include deținerea unei opinii cu privire la o anumită problemă, legată de eventuali agenți de persecuție menționați la art. 47 și de politicele și metodele acestora, indiferent dacă acea opinie a fost sau nu manifestată de solicitant. (2) Conform noțiunii de refugiat, trebuie să existe o legătură între motivele menționate în prezentul articol și actele de persecuție stabilite la art. 45 alin. (1) și (2). (3) În evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție.

Conform art. 47 din Lege, agenții de persecuție sau vătămări grave Agenți de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art. 47.

Prevederile art. 48 din Legea privind azilul în Republica Moldova, nr. 270 din 18 decembrie 2008 stipulează că, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine. O temere bine întemeiată de persecuție sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acțiuni exercitate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special, în cazul în care s-a stabilit că acțiunile

respective constituie expresia și continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în țara de origine.

Dispoziția art. 49 alin. (1) din aceeași Lege, prevede că la examinarea cererii de azil se poate stabili că solicitantul nu are nevoie de protecție internațională dacă într-o regiune din țara sa de origine nu se justifică temerea bine întemeiată de persecuție sau riscul real de a fi supus unor vătămări grave și dacă se poate aștepta în mod rezonabil ca solicitantul să rămână în acea regiune, iar potrivit alin. (2), la examinarea situației menționate la alin. (1) se va ține cont de situația generală actuală din acea regiune a țării și de circumstanțele personale ale solicitantului existente la data luării deciziei cu privire la cererea de azil.

Conform art. 56 din Legea citată supra, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: a) de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; b) de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; c) de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; d) de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; e) de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; f) de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) din Lege, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Reieșind din dispozițiile legale enunțate supra, raportate la circumstanțele cauzei, Completul specializat apreciază ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe, precum că la caz, nu se întrunesc temeiurile legale pentru acordarea azilului reclamantului *****.

Cu referire la aspectul elucidat în pretențiile apelantului, precum că nu au fost elucidate circumstanțele anterior și ulterior părăsirii țării de origine, și anume că ***** este de religie islam, care nu este agreată în India, iar aceste criterii sunt determinative pentru siguranța lui, Completul subliniază că reclamantul/apelant nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine pe principii stabilite de

lege pentru acordarea azilului din partea unor agenți de persecuție sau vătămări grave, după cum acestea sunt definite de art. 47 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 și, iminent, existența unei temeri bine întemeiate a reclamantului de a fi persecutat sau existența riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara de origine.

De asemenea, prin prisma faptului că reclamantul a părăsit teritoriul țării de origine și a venit în Republica Moldova cu scop economic, instanța de apel reiterează că ***** nu se încadrează în condițiile Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, pentru a beneficia de acordarea protecției umanitare/internaționale sub formă de azil, deoarece, această situație poate fi privită prin prisma pct. 62 a Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților, conform căreia, persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte, este considerat un emigrant economic, dar nu un refugiat. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală.

De altfel, instanța de judecată susține că acordarea protecției internaționale, intervine doar atunci când există dovezi clare și suficiente privind pericolul real, iar teama invocată este justificată și bine fundamentată în contextul concret.

Mai mult ca atât, instanța de apel subliniază că, pentru admiterea cererii de azil, este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

Cu toate acestea, ***** nu a justificat iminența persecutării sale în țara de origine, pe principii stabilite de lege pentru acordarea azilului din partea unor agenții de persecuție sau vătămări grave, după cum se descrie la art. 47 și 48 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008. Deci, reclamantul nu a prezentat probe sau detalii suplimentare, care să demonstreze existența unor acțiuni de persecuție față de acesta în legătură cu motivele descrise.

Mai mult, ***** nu a demonstrat care acțiuni directe ale autorităților naționale sau ale majorității religioase din țara de origine, ar pune în pericol viața și integritatea lui.

Suplimentar, instanța de apel reiterează că în cadrul procedurii administrative, ***** nu a putut demonstra faptul că ar fi fost supus actelor de persecuție, în sensul art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova, care ar fi fost suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o

violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală, măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie, acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați, acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra, abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

În detrimentul obligațiilor sale procedurale, solicitantul de azil nu a putut demonstra de către cine anume este/poate fi intimidat în țara de origine, or, aspectele expuse atât în cererea de chemare în judecată, cât și în cererea de apel, poartă un caracter de ordin general.

De altfel, din lucrările cauzei rezultă în mod cert că reclamantul a părăsit țara de origine în mod legal, precum și a revenit pentru o perioadă de timp în India, având tangență directă cu autoritățile de stat, nefiind constrâns în mod forțat sau prin intermediul unor acțiuni ale autorităților de stat sau care prezintă pericol pentru sănătatea și siguranța acestuia să plece din țara de origine, iar după cum a declarat personal, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova s-a efectuat în scop de muncă.

Referitor la evaluarea credibilității, instanța de apel reține că, declarațiile solicitantului, potrivit cărora nu dorește să revină în țara de origine din cauza pericolului pentru viață, cât și pentru securitatea sa, urmează a fi analizate în contextul unor situații concrete.

Astfel, statutul de refugiat nu poate fi determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conține atât un element subiectiv cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate în considerație ambele elemente.

Cu privire la pretinsele agresiuni (intimidări) pe temei religios, instanța de apel reiterează că solicitantul de azil nu a probat circumstanțele de fapt și nici nu a identificat nici o acțiune care ar fi îndreptată asupra sa în sensul art. 47 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008.

Mai mult, potrivit Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, persecuția se referă la tratamente sau măsuri adverse întreprinse de stat sau de grupuri care acționează cu acordul statului, din motive de religie, rasă, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice. Este important de

subliniat că apartenența la o religie minoritară sau discriminarea socială, nu sunt suficiente pentru a dovedi persecuția în sensul legal al termenului, fără a exista dovezi ale unor acte clare de persecuție.

În speță, deși solicitantul a afirmat că nu este acceptat în societatea indiană din cauza apartenenței sale la religia musulmană, totuși, acesta nu a prezentat fapte concrete, repetate sau de natură oficială care să indice o persecuție din partea autorităților indiene. Nu a fost indicat că ar fi fost arestat, intimidat, agresat sau discriminat instituțional pe motive religioase.

În cauza F.G. vs Sweden (nr. 43611/11), CEDO, a stabilit că un solicitant trebuie să furnizeze probe solide privind persecuția individuală și nu doar o stare generală de discriminare.

Este esențial de menționat că potrivit Manualului UNHCR, simpla marginalizare socială sau neacceptarea de către un grup majoritar nu echivalează cu persecuția care ar justifica acordarea protecției internaționale. Cererea de azil trebuie fundamentată pe existența unor riscuri reale, individualizate și susținute prin dovezi, care să reflecte posibilitatea ca solicitantul să fie supus unui tratament inuman sau degradant din partea autorităților statului de origine.

În ceea ce privește situația particulară a reclamantului, acesta a indicat că el și familia sa nu au fost acceptați de către membri ai comunității hinduse, însă nu a individualizat nicio faptă concretă sau intervenție a autorităților indiene care să sugereze o atitudine persecutorie motivată religios. Asemenea afirmații, vagi și lipsite de susținere probatorie, nu pot fundamenta prezumția existenței unei persecuții în sensul legislației internaționale privind refugiații.

Suplimentar, punctul 54 din Manualul UNHCR pentru Proceduri și Criterii de Determinare a Statutului de Refugiat subliniază că discriminarea socială – chiar dacă este moral sau social inacceptabilă – nu echivalează, în sine, cu persecuția în sensul Convenției de la Geneva din 1951.

Aceasta poate include forme de marginalizare, abuz verbal sau tratamente discriminatorii din partea comunității, dar atâta timp cât nu implică intervenția autorităților statale sau nu afectează grav drepturile fundamentale ale individului, nu constituie un motiv valid pentru acordarea statutului de refugiat.

În cauza I.K. vs Switzerland (nr. 21417/17), CEDO a clarificat că discriminarea socială nu echivalează automat cu persecuția, dacă există posibilitatea reală de protecție în țara de origine. Discriminarea socială, chiar dacă este un comportament nejustificat sau inacceptabil, nu este considerată persecuție.

Deci, discriminarea poate fi un factor stresant, dar nu reprezintă persecuție conform standardelor internaționale.

În contextul azilului, discriminarea socială, indiferent de forma sa (discriminare în familie, la locul de muncă, în societate), nu este de obicei suficientă pentru a dovedi că o persoană se află într-o situație de persecuție.

În altă ordine de idei, potrivit art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații, a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

În urma analizei condiției existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției, din nota de interviu se conchide faptul că solicitantul de azil nu face parte dintr-un partid, nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, aceasta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărit de către autorități, sau să existe riscul confruntării unui pericol din partea grupurilor religioase.

În urma analizei condiției vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante, din circumstanțele elucidate în decizia contestată în coroborare cu declarațiile apelantului, rezultă că acesta nu a fost supus unor tratamente similare celor din Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31 mai 1998.

În concluzie, instanța de apel subliniază că solicitantul de azil nu a invocat careva argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că, la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Prin urmare, instanța de apel conchide ca fiind întemeiată și legală soluția instanței de fond, or, pentru a fi anulat un act administrativ, exercitând dreptul său la acțiune, persoana urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea

competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Așadar, nici în prima instanță și nici la examinarea cauzei în ordine de apel, nu s-a constatat admiterea încălcărilor la emiterea actelor administrative contestate, legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială și nefiind combătută prin probe pertinente și concludente.

Suplimentar, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) Cod administrativ, apelantul nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, iar instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă și sub toate aspectele probelor.

De asemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că utilizând calea de atac - apelul, ***** nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Finalmente, având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de ***** și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de avocatul Cebanaș Alexandru în numele lui *****.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 03 aprilie 2025.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la data pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Mîra Ghenadie

Judecători Sîrbu Victoria

Cașcaval Andrei